

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

將軍

สงครามฟ้า
พิชิตปฐพี

กฤษณา
ฮัท
วุฒิกวณ

Mao Ni เข็มหม่น มดแดง พล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
เล่มที่ 20
สยบฟ้า พิชิตปฐพี
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

សម្រាប់
វីរជិតស្រឡាញ់

ទេសា
ស្រី

สยบฟ้ามืดปฐพี 20

Mao Ni เขียน มถแหง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 20

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2321-1

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในบรรดาผู้ฝึกผานรุ่นเยาว์ ทุกคนต่างได้ดิบได้ดีมีหน้ามีตาไม่ว่าจะอาชีพ
ของเรา เยี่ยหงอวี ไม่ชั้นชั้น ยังมีเงินผีผีที่โดดเด่นเสมอต้นเสมอปลาย แต่คิดว่า
ทุกคนคงไม่ถึงกับล้มผู้ฝึกผานรุ่นเยาว์อีกคนที่หน้าตาช่างน่ามองนัก... ใช่แล้ว
เรากำลังพูดถึงองค์ชายหลงซึ่งอยู่นั่นเอง

บุตรของเฮ่าเทียนกลับสู่สังเวียนการฝึกผานอีกครั้งด้วยจิตใจที่เข้าสู่
ด้านมืดอย่างเต็มที่ ผลออกๆ จะมีดีกว่าหนึ่งเซวี่แล้วละมัง ยิ่งในช่วงท้ายเล่มที่แล้ว
ทำเอาเราคาดไม่ถึงกับการตัดสินใจของเขาพอสมควร หลงซึ่งลงมือทำเรื่อง
พรรคนั้นลงไปแล้วจะเป็นยังไงต่อไป อีกเดี๋ยวได้รู้กันอย่างแน่นอนในเล่ม 20 นี้

และอย่าลืมเอาใจช่วยซังซังให้หายจากความเจ็บป่วยโดยไวกันด้วยละ
คนนี้จะปล่อยให้เป็นอะไรไปไม่ได้เด็ดขาด พอยกแม่ยกเพียบ!!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คือนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เกิดทุนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมั่นสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละหลกหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

พลัมเชื่อม

ต้นชิงเถิงบนหน้าผามีความเหนียวทนแข็งแรงยิ่ง แต่พอถูกกระแทกด้วยกลิ้งอายอันน่าสะพรึงกลัวกลับฉีกขาดกระจายกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โคมชัดใส่ป่าที่บึงเบื้องล่างและทางเดินบนเขาไปในพริบตา อานุกาภาพการทำลายล้างดั่งก้อนศิลาที่ใช้ยิงถล่มกำแพงเมืองต่างๆ ที่ความจริงแล้วมีน้ำหนักเพียงน้อยนิด

เสียงตูมตามดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง พื้นดินถูกกระแทกจนเป็นหลุมเป็นบ่อ ต้นไม้ในป่าถอนรากถอนโคนล้มระเนระนาด ไม่เพียงเท่านั้นกิ่งก้านยังหลุดหักปลิวว่อนเกิดเป็นเสียงดังควับควี้ว บ้างพุ่งเสียบติดกับลำต้นบ้างปะทะใส่ก้อนหินจนแห้วงว้างเป็นรอยลึก ดูแล้วน่าหวาดเสียวเป็นอย่างยิ่ง

แค่เศษต้นชิงเถิงริ้วบางชิ้นหนึ่งตกใส่กลางหลัง หลงซิงก็ถึงกับเซตลาเหมือนถูกก้อนศิลาขนาดใหญ่กระแทกเข้าอย่างจัง ใบหน้ามันขาวเผือด กระอักเลือดออกมาคำโต ดวงตาฉายแววหวาดกลัวสุดขีดพยายามข่มกลั้นความเจ็บปวดวิงตะบึงลงจากเขาอย่างไม่คิดชีวิต

ความรู้สึกที่บรรดาพรตเฒ่าในถ้ำมีต่อหลงซึ่งนั้นซับซ้อนเข้าใจยาก หลงซึ่งเป็นทั้งตัวแทนความหวังที่จะได้กลับคืนสู่โลกภายนอกของ พวกมัน แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นตัวแทนของเงามรณะ เมื่อทั้งสอง อย่างผนวกเข้าด้วยกันจึงกลายเป็นสิ่งล่อใจที่ทั้งดำมืดและหวานหอม

ตอนมองดูนักพรตครึ่งร่างถ่ายทอดพลังฉานให้กับหลงซึ่ง พวกมัน รับรู้ถึงความจริงบางอย่าง รู้ว่าหลงซึ่งแม้จะมีไซคนใจคอโหดเหี้ยมอำมหิต จนถึงที่สุด แต่ขณะที่ใช้วิชาดวงเนตรสีเทา หลงซึ่งจะไม่สามารถข่มกลั้น ความหิวกระหายและความทะเยอทะยานในใจเอาไว้ได้ และนั่นหมายถึง ว่าความตายจะมาเยือนพวกมันในที่สุด

พรตเฒ่าเหล่านี้ถูกจอมปราชญ์กับเคอเฮ่าหรรณทำร้ายจนร่างกาย พิกลพิการ แต่ก็ยังยอมมีชีวิตอยู่ต่ออย่างทุกข์ทรมานมานานหลายสิบปี ก็เพราะพวกมันยังไม่อยากตาย ในเมื่อไม่อยากตายก็จำเป็นต้องหักห้ามใจ จากสิ่งล่อใจที่แฝงอันตราย และวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือฆ่าเจ้าเดรัจฉานน้อย ตัวนี้ทิ้งซะ

เดิมทีหลงซึ่งมิได้นึกถึงเหตุผลข้อนี้ จนกระทั่งนักพรตครึ่งร่างได้ ปล่อยปากเตือนไว้ก่อนตาย ดังนั้นสิ่งแรกที่วูบขึ้นมาในใจคือต้องหนีไป ให้เร็วที่สุด ทว่าแม้มันจะตระหนักดีถึงพลังอันสูงล้ำของเหล่าพรตเฒ่า แต่ก็ยังคิดไม่ถึงว่ากลิ่นอายของพวกมันเมื่อรวมพลังกันจะมีอำนาจ ลูจโคมถึงขั้นสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

ทางบนเขาตอสนี้มีแต่เศษต้นชิงเถิงปลิวว่อน ต้นไม้ในป่าหักล้ม บังเกิดเป็นเสียงดังครืนครืน ฝุ่นดินฟุ้งกระจายหนาที่บ ู่ไปคล้ายเฮ่าเทียน กำลังล่าแดงพิโรธ ส่งหินจากฟ้าลงมากำจัดคนทรยศ

หลงซึ่งพยายามวิ่งหลบเศษซากจากการทำลายล้างรวมทั้งต้นไม้ ที่สามารถล้มลงมาทับมันตายได้ทุกเมื่ออย่างสุดชีวิต โชคดีที่นับตั้งแต่

ออกจากทะเลหนานไห่มาอยู่ที่นี้ มันเดินโตเขาลูกนี้เพื่อไปส่งของให้แก่เหล่าพรตเฒ่าเป็นประจำ จึงชำนาญทางเป็นอย่างดี สามารถช่วยให้มันมีปฏิริยาตอบสนองได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

ทุกก้าวที่วิ่งหรือกระโดดหลบจะมีเศษไม้กระเด็นมากระแทกหรือทิ่มแทง บัดนี้ร่างของมันจึงเต็มไปด้วยบาดแผล หลังโลหิตออกมาไม่หยุด แต่เป็นเพราะชุดนักพรตที่สวมเป็นสีดำจึงยากที่จะดูออกว่าอกเลือดของมันเริ่มชุ่มโชกแล้ว

ไม่นาน ความปั่นป่วนในป่าก็เริ่มเบาบางลง เศษซึ่งถึงที่โหมซัดลงมาเริ่มบางตา แต่แม้จะออกห่างจากภูเขาามากแล้ว หลงซึ่งก็มีได้ชะลอฝีเท้า มีเพียงสีหน้าเท่านั้นที่เริ่มสงบนิ่งและผ่อนคลาย ทว่าในความสงบนิ่งคล้ายจะมีความหวาดหวั่นและความปิติยินดีอย่างบ้าคลั่งซุกซ่อนอยู่

ในที่สุดก็มาถึงอารามจื่อไส่ว พอเห็นกระท่อมเจ็ดหลังข้างทะเลสาบกับหญ้าเหลืองเหมือนหยกที่ใช้มุงหลังคา มันก็ชะงักหรือตาลงก่อน คำรามเสียงต่ำในลำคอ กระโจนเข้าไปในกระท่อมหลังที่สามเพื่อหยิบคัมภีร์สวรรค์เล่มทราย

คัมภีร์สวรรค์เล่มทรายมีความหนาไม่น้อย เพราะจดบันทึกเคล็ดวิชาฝึกฌานเอาไว้มากมาย ทว่ามิทราบทำไม พอถูกมือที่เปื้อนโลหิตของหลงซึ่งสัมผัส ตัวคัมภีร์กลับคล้ายจะมีความหนาลดลง

หลงซึ่งซุกเก็บคัมภีร์ไว้ในอกเลือดแล้วออกจากกระท่อม ก่อนมองไปยังกระท่อมหลังอื่นๆ ทว่ายังมีทันจะขยับตัวทำอะไรก็รู้สึกถึงกลิ่นอายอ่อนจางสายหนึ่งกำลังพุ่งมาจากริมทะเลสาบอย่างรวดเร็ว สีหน้ามันแข็งทื่อ มิกล้าซึกซ้าอิก รีบพุ่งตัวไปที่หอยาทันที

หลายวันมานี้ หลงซึ่งใช้เวลาว่างอยู่ในหอยาเพื่อปรุงยาและฝึกฌาน

อย่างสงบ จึงคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างยิ่ง มันตรงไปที่ห้องปรุงยาซึ่งอยู่ด้านหลังสุดเพื่อหยิบยาอริยสังข์ที่ถูกอุ้มไว้ในเตาตลอดเวลา

เมื่อครู่มันบังคับดูดเอาพลังฌานทั้งหมดมาจากนักพรตครึ่งร่างผู้ซึ่งบรรลุน้ำตาแล้ว จึงไม่ยากที่จะจินตนาการว่าประสบการณ์ความรู้และพลังจิตที่มันได้รับมีจำนวนมากมายมหาศาลเพียงใด ทว่าด้วยด่านฌานของมันในตอนี้ การจะปรับเอาสิ่งที่ดูดรับเข้ามาให้ผสมกลมกลืนเข้ากับสภาพร่างกายของมันในระยะเวลาอันสั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้มันจึงจำเป็นต้องข่มสิ่งแปลกปลอมในร่างที่ทำการทำเหมือนจะก่อหวนตขึ้นมาเอาไว้ก่อน มิอาจใช้สิ่งเหล่านี้รักษาอาการบาดเจ็บให้ตัวเอง

ดังนั้นว่ากันตามเหตุผล มันควรจะรีบกินยาอริยสังข์ที่อุดสำหุ้มเทใจกายปรุงขึ้นมากับมือลงท้องไปในทันที จากนั้นโคจรพลังเพื่อดูดซึมฤทธิ์ยารักษาอาการบาดเจ็บให้พอทุเลาไปได้บ้างก่อน แต่แปลกที่มันกลับซุกเก็บยาไว้ในอกเสื้อแล้ววิ่งไปที่โถงวิหารด้านหน้า

มันไปหยุดลงตรงหน้าชั้นวางของซึ่งพบเห็นในวันแรกที่มา บนชั้นมีขวดกระเบื้องที่มีประกายสดใสวางปะปนอยู่กับขวดยาสารพัดสารพันอยู่ขวดหนึ่ง

เพื่อหักห้ามใจจากความเย้ายวนตรงหน้า หลายวันมานี้มันไม่ยอมมาตรงนี้อีก ไม่แม้แต่จะเหลือบมองทั้งๆ ที่ความจริงมันฝันว่าได้กำขวดยาใบนี้ไว้ในมือมีรูปร่างที่ครั้งต่อก็ครั้งแล้ว จนจดจำตำแหน่งของขวดได้อย่างแม่นยำ ขณะยืนมือออกไป ตัวมันถึงกับสั่นเทาอย่างรุนแรง

ปริบตาที่นิ้วมือส่งกลิ่นคาวเลือดเข้มข้นและเต็มไปด้วยคราบโลหิตของมันกระทบถูกขวดกระเบื้องที่มีกลิ่นยาระเหยออกมา กลิ่นคาวเลือดก็คล้ายจะถูกชำระล้างไปในทันที หลงซึ่งรู้สึกว่าการบาดเจ็บ

แทบหายเป็นปลิดทิ้ง มันขมใจให้สงบไว้ไม่ได้อีก นัยน์ตาสาตประกาย
เจิดจ้าขึ้นวูบ

ขณะที่ก้าวออกจากหอยา เตรียมใช้เส้นทางที่จะพามันหนีออกจาก
ที่นี่ได้เร็วที่สุด สายตาก็ปะทะเข้ากับร่างของนักพรตวัยกลางคนซึ่ง
มายืนดักรอมันอยู่ได้จิตใจหนึ่งแล้ว สีหน้าของหลงซึ่งมิได้แสดงความ
แปลกใจเลยแม้แต่น้อย

ทุ่งหญ้าหน้าอารามตอนต้นฤดูสารทไม้ได้เปลี่ยนเป็นเหลืองแห้ง
และไม่มีสีขาของน้ำค้างแข็งแซมอยู่เป็นหย่อมๆ ยังคงเขียวขจีได้อย่าง
น่าอัศจรรย์ใจ นักพรตวัยกลางคนสวมชุดนักพรตสีฟ้าอมเขียวยืนอยู่บน
ทุ่งหญ้า ดูเฉินๆ คล้ายผสมกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ ไม่เป็น
ที่สะดุดตาแม้แต่นิดเดียว

สำหรับหลงซึ่ง ภาพนี้ไขข้อข้องใจบางอย่างให้กับมัน ที่ผ่านมา
มันไม่เคยรู้ว่าอาจารย์อาผู้ดูแลอารามมีพลังมานอยู่ในระดับใด แต่หลัง
เห็นภาพความกลมกลืนนี้ มันก็แน่ใจว่าอีกฝ่ายต้องบรรลุด้านรู้ชะตา
ไปแล้ว และเป็นไปได้ที่จะอยู่ในขั้นสูงสุดอีกด้วย

หลงซึ่งยิ้มขมขึ้น คิดในใจ สมควรแล้วที่จะเป็นเช่นนี้ อารามคือโถ้ว
ต่อให้วิวทิวทัศน์เพียงใดก็ยังคงเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์และสถานที่ที่
เป็นบริศนาของนิกายเต๋า เป็นที่ซึ่งผู้ฝึกงานทั้งแผ่นดินเคารพบูชาตั้ง
แดนสวรรค์ นักพรตที่มีคุณสมบัติดูแลสถานที่แห่งนี้จักเป็นคนธรรมดา
ไปได้ได้อย่างไร

นักพรตวัยกลางคนถาม

"เหตุใดจึงทำเช่นนี้"

หลงซึ่งตอบเสียงราบเรียบ

"เพราะข้าอยากทำ"

บนเรือในทะเลหนานไห่ นักพรตชุดเขียวเคยไขปัญหาให้กับหลงชิง และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลงชิงก็เข้าใจว่าความมุ่งมาดของตัวเองก็คือ เจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน

นักพรตวัยกลางคนฝึกมานอยู่ในอารามจื่อไส่วมาตลอด ทั้งยังเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกับนักพรตชุดเขียว จึงย่อมเข้าใจความหมายใน วาจาของหลงชิงเป็นอย่างดี

"ความคิดเห็นของศิษย์พี่ ข้าผู้เป็นศิษย์น้องแม้จะมีค้อยเห็นด้วย แต่ก็หาเหตุผลมาค้ำตั้งง่าไม่ได้ ทว่าต่อให้ความมุ่งมาดของพวกเราล้วนเป็นเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียน ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเพราะเหตุใด เจ้าถึงต้องทำเช่นนี้ ต่อให้เจ้าไม่ทำอะไรเลย แค่นั่งบิณฑิตฝึกมานอยู่ที่นี้ มุอานคัมภีร์สวรรค์ ได้อยู่ร่วมกับผู้อาวุโสเหล่านั้นทุกวัน ก็ต้องมีสักวันที่เจ้าจะได้พลังความสามารถกลับคืนมา ไม่น่ว่าอาจจะสามารถก้าวข้ามไปในด้านฉานที่สูงกว่าเดิมอีกด้วย แล้วเพราะเหตุใดจึงยังต้องทำเรื่อง เสี่ยงอันตรายเช่นนี้ด้วยเล่า"

"เพราะทั่วทั้งปฐพีนี้มีได้มีข้าเพียงคนเดียวที่ฝึกมาน"

หลงชิงตอบเพียงสั้นๆ

มันไม่คิดจะสาธยายถึงเหตุผลที่ว่าขณะที่ตัวมันนั่งฝึกมานอยู่ในอารามจื่อไส่ว คนเหล่านั้นก็ได้หยุดอยู่กับที่ ผู้มงายยุทธ์บัดนี้ได้กลายเป็นจ้าวบัลลังก์พิพากษาไปแล้ว ผู้มงายยุทธ์กับบรรลุด่านรัฐเซียดาที่สำคัญที่สุดคือเจ้าคนถ้อยหนิงเซี่ยนั่นก็ไม่มีทางหยุดรอมัน

มันต้องการช่วงชิงเวลา มันไม่สามารถฝึกมานอยู่แต่ในนี้ต่อไป อีกหลายสิบปี เพราะแม้เปลือกนอกมันจะสงบนิ่ง ทว่ามีแต่ตัวมันเท่านั้นที่รู้จนกว่าจะสามารถเอาชนะผู้มงายยุทธ์ สามารถคร่าชีวิตของหนิงเซี่ยได้สำเร็จ เมื่อนั้นจิตใจมันจึงจะสงบอย่างแท้จริงและถาวร!

ทันใดนั้น นักพรตวัยกลางคนก็สูดได้กลิ่นยาจางๆ สีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

"วางแผนทำร้ายผู้อาวุโสของนิกายก็ถือว่ามี ความผิดมหันต์แล้ว นี่เจ้ายังกล้าขโมยยาวิเศษของนิกายอีกรึ"

หลงซึ่งรู้แล้วว่าอาจารย์อาได้กลิ่นยาเม็ดเบิกนภาจากตัวมัน ขณะจะตอบว่าอะไร นักพรตวัยกลางคนก็ได้กลิ่นอายคัมภีร์สวรรค์ คราวนี้ถึงกับหน้าเปลี่ยนสี กล่าวตำหนิเสียงกร้าว

"แม้แต่คัมภีร์สวรรค์ยังกล้าขโมย! หรือเจ้าไม่กลัวว่าจะถูกส่งลงไปในโลกแห่งความมืด!"

"อาจารย์อา ข้าคิดใคร่ครวญมาตลอด ในขณะที่ข้าหมดหวังต่อทุกสิ่งทุกอย่าง มิได้ใส่ใจกับความสว่างไสวและความมืดมิดอีก เริ่มใช้ชีวิตตั้งเช่นพ่อค้าธรรมดาๆ พยายามอยู่อย่างคนสามัญ ผ่านวันคืนไปอย่างไร้รสชาติ เหตุไฉนเจ้าอารามถึงต้องมาช่วยข้า

จนกระทั่งเข้ามาที่นี่ เริ่มฝึกวิชาดวงเนตรสีเทา ได้พบเห็นยาเม็ดเบิกนภา เริ่มหักห้ามใจต่อกลิ่นอายอันทรงพลังบนตัวเหล่าผู้อาวุโสในถ้ำไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนผู้อาวุโสครึ่งร่างจะตายจากไป มันได้กล่าวถึงเรื่องความยิ่งใหญ่เกรียงไกรกับความตระหนงถือดี...ข้าจึงค่อยเข้าใจ หากเจ้าอารามจะค้นพบสิ่งใดในตัวข้าที่แตกต่างจากคนอื่น สิ่งนั้นคงเป็นความหมอดาลัยตายอยากและความผิดหวังต่อโลกนี้ของข้าที่มากมายจนถึงขั้นสามารถโยนทุกสิ่งทุกอย่างไม่เว้นแม้แต่ความตระหนงถือดีทิ้งไป เช่นนี้ข้าจึงจะสามารถกลายเป็นคนที่เข้มแข็งเกรียงไกรที่สุดได้"

ขณะกล่าว ใบหน้ามันปรากฏรอยยิ้มที่ดูเด็ดเดี่ยวแว่นแฉ่งเป็นพิเศษ

"มิผิด ขอเพียงยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้อีกครั้ง ต่อให้ต้องจมดิ่งอยู่แต่ในโลกแห่งความมืดแล้วจะเป็นอย่างไร ข้ายินยอมพร้อมใจที่จะจ่าย

ค่าตอบแทน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ แล้วทำไมข้าจะยิ่งใหญ่เกรียงไกรขึ้นมาเหมือนเดิมหรือมากกว่าเดิมอีกไม่ได้เล่า"

นักพรตวัยกลางคนขมวดคิ้ว

มันรู้ถึงเจตนาที่ศิษย์พี่ส่งตัวหลงซึ่งมาที่อาราม หลงซึ่งมิได้พูดผิดเพียงแต่มันตระหนักดีว่าแม้ศิษย์พี่เองก็คงจะไม่คาดคิดว่าหลงซึ่งจะโหดเหี้ยมอำมหิตและบ้าระห่ำถึงขนาดกล้าทำเรื่องทรยศเลวทรามเช่นนี้ได้

"หากนี่คือเส้นทางที่ศิษย์พี่วาดไว้ให้เจ้า เช่นนั้นตอนนี้เจ้าก็ได้ก้าวข้ามจุดสิ้นสุดของเส้นทางไปยืนอยู่ตรงหน้าผาแล้ว และหากนี่คือชีวิตที่ศิษย์พี่เตรียมการไว้ให้เจ้า เช่นนั้นตอนนี้เจ้าก็ได้เดินออกนอกกรอบที่มันเตรียมไว้ให้แล้ว"

ทุงหญ้าदानหลังนักพรตวัยกลางคนสะท้อนแสงสว่างของท้องนภาสุดเขตทุ่งหญ้าเป็นหน้าผาขาด ไม่มีผู้ใดรู้ว่าหุบเหวที่อยู่ใต้ทะเลหมอกมีความลึกเพียงใด

"อาจารย์อา ระหว่างที่ข้าดูความนึกคิดของผู้อาวุโสครึ่งร่าง ข้าทั้งเคลิบเคลิ้มทั้งหวาดกลัว เพราะข้ารับรู้ได้ว่าจากนี้ไปจะไม่มีการเกณฑ์หรือเส้นแบ่งเขตใดๆ มาพันธนาการข้าไว้ได้อีก นั้นย่อมรวมถึงสิ่งที่เจ้าอารามเตรียมการหรือวางแผนไว้ให้ด้วย เพราะสิ่งที่เตรียมการเอาไว้ล่วงหน้าย่อมต้องมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอน"

หลงซึ่งมองชุดนักพรตบนตัวนักพรตวัยกลางคน แล้วจู่ๆ ก็นึกถึงเจ้าอาราม โบหน้าพลับปรากฏแววหวาดกลัวขึ้นนูนบ ทว่าเพียงครู่เดียวความหวาดกลัวก็กลายเป็นความผ่อนคลาย กล่าวต่อว่า

"เจ้าอารามก็คงคิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องราวเช่นนี้ขึ้น เพราะคนเราบางครั้งก็ยังไม่เข้าใจจิตใจของตัวเอง แล้วจะไปเข้าใจหรือล่วงรู้เจตนารมณ์

ของเฮ้าเทียนได้อย่างไร"

นักพรตวัยกลางคนถอนใจยาว

"ต่อไปเป็นศิษย์พี่หรือดำเดินกวนหน่วยโองการฟ้าเองก็เถอะ พวกมันก็ยังมิกล้ำไปคาดเดาเจตนากรรมของเฮ้าเทียน ในโลกนี้มีผู้ใดกล้าบอกว่าตัวเองล่วงรู้ว่าท้องนาเบื้องบนกำลังคิดอะไรอยู่ แล้วเจ้ามีคุณสมบัติอะไรมาบอกว่าตัวเองแบกรับโองการของเฮ้าเทียน โยนความผิดของตัวเองไปที่เฮ้าเทียน"

หลงชิงตบ

"ความผิดในสายตาของปฤชชนคนธรรมดาอาจไม่ดำรงอยู่ในความนึกคิดของเฮ้าเทียนก็ได้"

"บางที่เจ้าอาจจะพูดถูก ทว่าบัดนี้ข้ายืนอยู่ตรงหน้าเจ้า ข้าอยากรู้อย่างยิ่งกว่าความเชื่อมันศรัทธาแบบใดกันที่คำจูนเจ้าอยู่ ทำให้เจ้าไม่หวาดกลัวและไม่คุกเข่าลงอ่อนน้อมไม่ให้ข้าฆ่าเจ้า ทั้งยังพูดจาอย่าง ไม่สะทกสะท้าน หรือเจ้าเข้าใจจริงๆ ว่าพูดแบบนี้แล้วข้าจะปล่อยให้เจ้านำคัมภีร์สวรรค์และยาเม็ดเบิกนภาจากไป"

หลงชิงตบเสียงราบเรียบ

"หากความมุ่งมาดของข้าคือเจตนากรรมของเฮ้าเทียน เช่นนั้นโองการของเฮ้าเทียนจะต้องเป็นจริงโดยข้า แล้วอย่างนี้เฮ้าเทียนจะปล่อยให้ข้าตายได้อย่างไร หากวันนี้ข้าตายในเงื้อมมือของอาจารย์อาก็พิสูจน์ได้ว่าความประสงค์ของข้ามิใช่เจตนากรรมของเฮ้าเทียน ดังนั้นอาจารย์อ่า ข้าไม่กลัวตายจริงๆ อย่างน้อยก็ไม่หวาดหวั่นกับการต้องเผชิญหน้ากับความตาย"

นักพรตวัยกลางคนกล่าว

"เจ้าจะพูดอย่างไรก็ไม่มียุทธิน์ ส่งคัมภีร์สวรรค์กับยาวิเศษคืนมา"

แล้วข้าจะไม่ฆ่าเจ้า อย่างน้อยก็ในตอนนี้"

"ท่านไม่ฆ่าข้าหรอก เพราะท่านรู้ว่าเจ้าอารามฝากความหวัง บางอย่างเอาไว้ที่ตัวข้า เพราะเคยสูญเสียไปมากมาย ดังนั้นตอนนี้ข้า จึงเหมือนเด็กที่มีแต่ความตะกละตะกลาม ผลไม้เชื่อมที่ข้าแย่งมาไว้ในมือ จะให้ตัดใจส่งคืนไปได้อย่างไร"

กล่าวจบมันก็ยกมือกุมหน้าอกแล้วโถ่ออกมาติดๆ กัน ก่อนเงยหน้า มองนักพรตวัยกลางคน

"อาจารย์อา ท่านเคยเห็นภาพเด็กยกากจนแย่งขนมกินกันหรือไม่ สมัยก่อนตอนอยู่ในวัง ข้าไม่เคยมีโอกาสได้เห็น แต่ตอนเป็นขอลาน ข้าเห็นจนซาชิน นั่นเป็นภาพที่ดูเดียดเลือดพล่านยิ่งกว่าภาพขอลาน แย่งข้าวกันซามกินกันเสียอีก ที่ทำให้คนเราเจ็บปวดใจก็คือแม่เด็กพวกนั้น จะกินข้าวอิ่มแล้ว แต่พวกมันก็ยังคงแย่งขนมกันสุดชีวิต เพราะถ้าพวกมัน ไม่กิน เด็กคนอื่นก็จะกินไป"

"ไม่ได้เด็ดขาด!"

นักพรตวัยกลางคนได้ยินเช่นนั้นก็ฉงนใจ รีบร้องห้ามพลางสะบัด แขนเสื้อออกไป

กลิ่นอายบริสุทธิเปี่ยมไปด้วยพลังมหาศาลหอบหนึ่งกวาดม้วน พลังปฐมแห่งฟ้าดินในบริเวณนั้นให้ผนึกรวมเป็นเชือกที่มองไม่เห็น พุ่งเข้าหาร่างของหลงชิงทันที

เมื่อครู่ตอนไอ หลงชิงได้แอบล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อปีบขวิดตาย จนแตกอยู่ก่อนแล้ว อาศัยที่กลิ่นอายของนักพรตวัยกลางคนยังจู่โจม มาไม่ถึง มันรีบช่วงชิงเวลาส่งยาปนเศษกระเบื้องเข้าปากเคี้ยวอย่างรวดเร็ว ดูแล้วเหมือนเด็กยกากจนที่พยายามยัดขนมใส่ปากเคี้ยวอย่างไม่คิดชีวิตจริงๆ

เศษกระเบื้องเหล่านี้นับว่าบาดเจ็บหนักจนเป็นแผล โลหิตบางส่วนไหลย่อยลงมาถึงคาง บางส่วนปะปนกับยาเม็ดเบกนากาและเศษกระเบื้องลงท้องไป

นักพรตวัยกลางคนรีบวิ่งพลັงกลับทันที ก่อนพลัดไถ่กายมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลังซึ่ง ยาเม็ดเบกนากาถูกหลงซึ่งกลืนลงท้องไปแล้ว ต่อให้ผ่าท้องมัน ยาเม็ดเบกนากาก็ไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้อีก

นักพรตวัยกลางคนมีสีหน้าเคร่งเครียด ไฟโทสะในดวงตาแทบลุกโชนออกมาเผาผลาญหลงซึ่งให้ไหม้เกรียม

ยาเม็ดเบกนากาสามารถพูดได้ว่าเป็นยาวิเศษที่ล้ำค่าที่สุดในปฐพี แม้แต่อารามจือโสวกก็ยังมีอยู่เพียงไม่กี่เม็ด ยิ่งหลังจากเงินผีฝึกจากไปนี่ก็คือเม็ดสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่

หลงซึ่งเงยหน้าขึ้นยิ้มน้อยๆ

"อาจารย์อา ยาเม็ดเบกนากาถูกข้ากินไปแล้ว หากฆ่าข้า ยาเม็ดนี้ก็จะเปรียบเสมือนผลไม้เชื่อมที่ตกใส่กองอาจุม หาประโยชน์อันใดจากมันไม่ได้อีก แต่หากท่านปล่อยให้ข้ามีชีวิตอยู่ อย่างน้อยก็ยังสามารถคาดหวังว่ายาเม็ดนี้จะนำความเปลี่ยนแปลงมาให้ข้าได้บ้าง เพื่อนิกายเต้าข้าคิดว่านี่จึงจะเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง"

นักพรตวัยกลางคนหรีดตาลง ดูไม่ออกว่าในใจกำลังคิดอะไร

การขโมยยาวิเศษมีโทษที่มีอาจให้อภัยได้ แต่หากมองในอีกแง่มุมหนึ่ง ยาวิเศษทันทีที่ถูกกิน ความล้ำค่าก็จะถูกถ่ายโอนไปอยู่ที่ตัวผู้กิน เพราะไม่ว่าจะเด็ดแค้นสักเพียงใด ยาวิเศษก็ไม่ดำรงอยู่อีก เดิมกล่าวกันว่า 'ผู้ครอบครองหยกมีความมิด*' แต่หากหยกผนวกเข้าเป็นหนึ่งเดียว

* มาจากสำนวน 'คนไม่มิด มิดที่ครอบครองหยก' เดิมหมายถึงครอบครองของมีค่าชักนำภัยมาสู่ตัว เนื่องจากชาวบ้านทั่วไปไม่มีทางมีทรัพย์สมบัติล้ำค่าได้นอกจากขโมยมา ต่อมาใช้ในความหมายว่าถูกประทุษร้ายเพราะมีความรู้ความสามารถหรือมีอุดมการณ์

กับตัวคน คนก็จะกลายเป็นหยก ไม่เพียงไม่มีความผิด ทั้งยังจะกลายเป็น คนที่มีค่ามากอีกด้วย

นับตั้งแต่เห็นร่างนักพรตวัยกลางคนมายืนขวางทาง หลงซึ่งก็ ไม่กล้าเพื่อฝันว่าจะสามารถหลบหนีไปได้ ออย่าว่าแต่ตอนนี้มันได้รับ บาดเจ็บสาหัส ต่อให้สามารถผสมผสานพลังมานของนักพรตครึ่งร่าง ให้เข้ากับร่างกายตัวเองได้สำเร็จ มันก็ยังมิใช่คู่ต่อสู้ของอาจารย์อาผู้มี ความลึกล้ำยากหยั่งถึงผู้นี้อยู่ดี

ดังนั้นมันจึงคิดวางแผนอยู่ในใจ การสนทนาเกี่ยวกับเจตนาธรรมณ์ ของเจ้าเทียนเมื่อครู่เป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของอีกฝ่ายเท่านั้น เพราะ มันแค่ต้องการฉวยโอกาสตอนที่นักพรตวัยกลางคนเผลอ กินยาเม็ด เบิกนกลางไป

ในที่สุดมันก็ทำสำเร็จ หลงซึ่งยิ้มบางๆ ขณะมองท่าทางครุ่นคิด ของนักพรตวัยกลางคน มันมิได้รู้สึกกระหึ่มใจ เพียงแต่พอใจที่ตัวเอง เข้าใจความคิดของคนในนิยายเท่า

ยาเม็ดเบิกนภาค่อยๆ ละลายอยู่ในท้อง นำพาความอบอุ่นดุจ ลมวสันต์ให้ไหลเวียนไปทั่วร่าง พบเจออวัยวะภายในที่ได้รับบาดเจ็บ ก็ช่อมแซม พบเจอซีให้เสวี่ยซานที่แห้งผากมาตลอดนับตั้งแต่ถูกสร้าง ขึ้นใหม่ก็ให้ความชุ่มชื้น

หลงซึ่งสัมผัสรับรู้ได้อย่างชัดเจน ถึงขั้นคาดการณ์ได้ว่าเมื่อยาเม็ด เบิกนภาแทรกซึมเข้าสู่ทุกส่วนในร่างกายหมดแล้ว ซีให้เสวี่ยซานของ มันก็จะหวนกลับคืนสู่สภาพก่อนหน้า และเมื่อผนวกเข้ากับพลังมาน ทั้งชีวิตของนักพรตครึ่งร่าง ด้านมานของมันก็จะกลับคืนสู่สภาพที่เคยเป็น และไม่แน่ว่าอาจจะถึงขั้นก้าวข้ามภพนี้ประเดี๋ยวเข้าสู่ด้านรัฐชะตาอีกด้วย!

มีแต่เคยสูญเสียจึงจะรู้ซึ่งถึงความลำบากที่จะได้กลับคืนมา มีแต่

เคยรุ่งโรจน์ซึ่งชาวโลกจึงจะรู้ซึ่งถึงความล้มเหลวที่จะต้องป็นปายขึ้นไปยังจุดสูงสุดอีกครา หลงซึ่งนี้ก็ย้อนถึงธนูบนหน้าผาหิมะดอกนั้น โพรงแผลบนหน้าอก การเดินเข้าหาความมืดอย่างสิ้นหวัง และหมั่นโถวในวัดร้างของเมืองหลวงแคว้นเยียน ดวงตาก็เปี่ยมขึ้น ก่อนรู้สึกว่าร่างของตัวเองเบาโหวงเหมือนกำลังลอยขึ้นสู่เวหา

จิตใจต่อมามันก็พบว่านี่มิใช่สิ่งที่มันคิดไปเองหรือภาพลวงตา แต่เป็นผลของฤทธิ์ยาในร่างที่กำลังไหลเวียนชะล้างความขุ่นมัว ความสกปรกโสโครกและความสามัญของปุถุชนคนธรรมดาในโลกิยะที่ฝังอยู่ในไขกระดูกทิ้งไปจนตัวมันเปลี่ยนเป็นเบาหวิว คล้ายจะลอยละลิวไปไกลได้จริงๆ

ความรู้สึกทั้งหมดที่ได้รับคล้ายความจริงเป็นที่สุด นี่ก็คือความน่าอัศจรรย์ใจของยาเม็ดเบิกนภา กลิ่นของตัวยาคลายเป็นสิ่งที่มีตัวตนค่อยๆ กำจายออกจากรุ่มขนของมันก่อนห่อหุ้มไปทั่วร่าง

ขณะกำลังเคลิบเคลิ้มเหมามาย หลงซึ่งที่ยังมีสติเหลืออยู่เพียงน้อยนิดก็คิดในใจ แม้จะสามารถรักษาชีวิตเอาไว้ แต่นับจากนี้ไปมันคงถูกกักขังอยู่แต่ในอารามเพื่อให้รอรับโทษทัณฑ์จากเจ้าอาราม และคัมภีร์สวรรค์ในอกเสื้อก็คงจะรักษาเอาไว้ไม่ได้แน่ ทว่าเรื่องราวมิได้เป็นไปตามที่มันคิด นักพรตวัยกลางคนกล่าวเสียงเย็น

"ข้าชื่นชมในปฏิภิกิริยาอันรวดเร็วและความสามารถในการรับมือกับสถานการณ์ของเจ้าเป็นอย่างยิ่ง แต่ดูเหมือนเจ้าจะลืมไป อสุรร้ายอย่างเจ้าสามารถมองเห็นกฎเกณฑ์เป็นสิ่งที่ไร้ตัวตน แต่นิกายเต๋าและอารามของพวกเรายังคงมีกฎเกณฑ์ของตัวเองให้ต้องรักษา"

หลงซึ่งใบหน้าปรากฏแววตื่นตระหนก คิดจะกล่าววจาออกมา ทว่านักพรตวัยกลางคนไม่ให้โอกาสมันแม้แต่บ่อย ยกมือฟาตใส่ขม่อม

มันทันที ฝ่ามือนี้ดูธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง ปราศจากอำนาจของยอดคน
ที่ตำนานบรรลุถึงขั้นสูงสุด แต่กลับแฝงไว้ด้วยกลิ่นอายพิสดารที่สอดคล้อง
กับกฎเกณฑ์ของฟ้าดิน ทำให้มีอาจหลบหลีกได้!

ด้วยเหตุนี้หลงจึงจึงหลบฝ่ามือนี้ไม่พ้น ต่อให้ประสบการณ์ที่มัน
ได้รับจะมีความมหัศจรรย์สักเพียงใด แต่ความแตกต่างของตำนาน
ที่มากมายมหาศาลอย่างนี้ ยังมีผู้ใดกล้าบอกว่าตัวเองหลบพ้น

ขณะมองฝ่ามือขยายใหญ่ขึ้นจนแทบจะปิดหน้า ดวงตาของ
หลงซึ่งแม้จะฉายแววสีนหวิง แต่ก็ยังแฝงความไม่ยินยอมพร้อมใจ

และแล้วฝ่ามือของนักพรตวัยกลางคนก็พาดใส่ขม่อมหลงซึ่ง
เข้าอย่างจัง ทว่าน่าแปลกที่ขม่อมของหลงซึ่งกลับยังคงอยู่ดีไม่แตกและ
เหมือนผลแดงที่สุกงอม

"เอ๊ะ!"

นักพรตวัยกลางคนอุทานพลางเลิกคิ้วสูง คล้ายรับรู้ถึงปรากฏการณ์
ที่น่าเหลือเชื่อ

ทั้งนี้เป็นเพราะก่อนที่ฝ่ามือมันจะสัมผัสขม่อมของหลงซึ่ง
กลับปะทะเข้ากับกลิ่นอายที่ยาเม็ดเบิกนภาในร่างของหลงซึ่งปลดปล่อย
ออกมาก่อน!

หน้าลานทุ่งปรากฏเสียงกระแทกหนักๆ ขึ้นคราหนึ่ง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623211.html>